

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. február 4.
(vasárnap)

Szepesy László

ISTEN GYERMEKE VAGYOK – MI KÖVETKEZIK EBBŐL?

Énekek: 264,1, 451, 199

Lekció: 1János 3,1-3

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk, és azok is vagyunk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.”

Alapige: 1János 3,3

„És akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.”

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, szeretnénk Neked mindenekelőtt hálát adni azért, mert az elmúlt héten is tenyereden hordoztál bennünket. Tudod jól sorsunkat, dolgainkat, fájdalmainkat, terheinket, örömeinket, sikereinket, de hisszük, hogy mindezek közepette Te voltál az, aki megtartottál bennünket, Te adtál erőt elhordozni azt, ami nehéz volt, és Te voltál az, aki hála, köszönetmondásra indított minket az öröm közepette.

Köszönjük Neked azt, hogy ma összehívtál bennünket, hogy testvéri közösségben egy hittel, szívvel, szájjal magasztaljunk és dicsőítsünk Tégedet irgalmadért, kegyelmedért.

Bocsásd meg nekünk azt a sok bűnt, amelyet elkövettünk, amelyek ránk terhelődnek, amelyekre csak ott a golgotai keresztfán van megoldás, de köszönjük, hogy ott valóban van, ott valóban kész a kegyelem. Szeretnénk ezt, Urunk, komolyan venni, nem az olcsó kegyelmet kérni, hanem azt a drágát, amelyet egyszülött Fiad szerzett meg. És szeretnénk valóban ezért magasztalni a mai istentiszteleten Téged.

Könyörgünk azért is, hogy beszélj velünk, szólíts meg az ígén keresztül, add, hogy a szívünk változzék, akaratom formálja, irányítsa, igazgassa a mi lépteinket, útjainkat. És kérünk ezért élő igéért, hogy azt hirdettesd, és olyan szívért, amely azt valóban hallja, befogadja, és gyümölcsöt is terem a Te dicsőségedre. Köszönjük, hogy mindezt bizalommal kérhetjük, mert megígérted, hogy ahol a Te nevedben jönnek össze a Tieid, ott velük vagy.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved ezért a kegyelemért is!

Ámen.

Igehirdetés

János apostol levele és az Újszövetség más könyvei is úgy is megfogalmazzák az evangéliumot, hogy azt mondják, Isten gyermekei lehetünk, Isten gyermekeivé fogad bennünket. Az apostol rögtön evangéliumának elején is kitér erre, amikor azt mondja a 12. versben: „*Valakik pedig befogadák őt,*” mármint Jézus Krisztust szívükbe, „*hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek*”. Ez az Atya-gyermek kapcsolat azonban nem képletes, nem szimbolikus, nem névleges, hanem valóságos, ahogyan az apostol azt ki is hangsúlyozza. „*Isten fiainak neveztetünk, és azok is vagyunk!*” – mondja az Ige. Mert bár természet szerint az Atyának egyetlenegy Fia van, és tudjuk jól, hogy az Jézus maga, de minket Őerte gyermekeivé fogadott mennyei Atyánk – ma úgy mondanánk: adoptált –, és újjáteremtésünk, természetünk megújítása révén az Ő gyermekeivé tesz bennünket. Ebben pedig, ahogy alapigénk is mondja, az Ő nagy szeretetét kell meglátnunk, mert ebben a tetteben az Ő nagy szeretetét és irgalmát adja nekünk!

Ez természetesen akkor válik igazán örömmé és fontossá számunkra, ha már fel és el is ismertük, hogy Őnélküle árvák vagyunk, hogy olyanok vagyunk, mint a tékozló fiú, akik az életüket, és mindenüket, amijük van, erre az életre elpazarolják, olyanok vagyunk, akik magunktól csak haragszunk Istenre a velünk történő rossz dolgokért, a jókat pedig magunknak tulajdonítjuk, és nem adunk hálát Neki. Olyanok vagyunk, akik magukról

próbálnak meg gondoskodni, mert nem látják azt, hogy igazából mennyei Atyánk az, aki gondoskodik az Ő gyermekeiről. Olyanok vagyunk, akik magunkat próbáljuk üdvözíteni, hogyha a bűn valóságát elhisszük és valljuk; és nem vesszük észre, hogy miközben ezekért harcolunk, a kárhozat felé tartunk. Ez a csodálatos ajándék, hogy mi bűnös, önző, a bűn látszat-függetlenségét szerető, az Atyának való alávetettséget nem tűrő embereket mennyei Atyánk az Ő kegyelméből és nagy szeretetéből megment, sajátjainak, gyermekeinek nevez minket, és valósággal azzá is tesz. Testvérek, ez a legnagyobb ajándék, amit valaha is kaphatunk. Nem tudom, hogy gondoljuk mi ezt, nem tudom, hogy valóban így valljuk-e, hogy Isten gyermekének lenni, ez a legnagyobb dolog, ami velünk történt, de én úgy gondolom, hogy az Ige alapján bátran kijelenthetjük, hogy ez így van. Ez az Istennel való kapcsolatunk teljes és tökéletes helyreállítását is jelenti, mert mi mást tehetett volna az Atya, mi többet tehetett volna az Atya, mint hogy az Ő gyermekeivé fogad és tesz bennünket? Bár a mai igehirdetésben elsősorban nem ezt szeretném kihangsúlyozni, hogy mit jelent Isten gyermekének lenni, mégis szükséges erre felhívnom a figyelmet, mert az Ige későbbi mondanivalójának ez képezi az alapját. Ezért, mielőbb tovább mennénk, hadd kérdezze meg tőlünk az ige személyesen, magunkra vonatkoztatva: mit jelent neked az, hogy Isten Jézus Krisztus által az Ő gyermekévé fogadott téged? Csak egy sokat ismételt szót? Csak egy jelképes dolgot, aminek valóságát nem érzed a hétköznapi életben, vagy pedig mindennapi örömed és reménységed forrása ez? Sokan keresik annak jelét a mindennapi eseményekben, hogy Isten szereti-e őket. Sikeressé tesz-e engem a munkámban? Ad-e társat nekem? Családi életemben, küzdelmeimben ott van-e? Szeret-e engem Isten? – teszik fel sokan a kérdést. És az apostol azt mondja, hogy abban látjuk meg az Atya irántunk való szeretetét, amelyet nekünk adott, hogy a gyermekeivé tett minket. Hisszük-e ezt, látjuk-e valóban ezt a végtelen nagy szeretetet csak abban, hogy az Atya gyermekei lehetünk? Érezzük-e ennek a gyermeki mivoltnak a méltóságát? Nem egy híres embernek, nem egy milliárdosnak, nem egy nagy tudósak a gyermekei vagyunk, hanem Isten gyermekeivé lehetünk, érezzük-e azt, hogy mekkora megtiszteltetés és kiváltság ez, hogy mennyei Atyánkat, az élő Urat és Istent Atyánknak szólíthatjuk?

Sok mindent el lehetne mondani arról, hogy mi mindent jelent Isten gyermekének lenni, de mai igénk inkább arról beszél, hogy mi következik ebből? Ha elhiszed azt, hogy Isten gyermeke vagy, az milyen hatással van az életedre? Az, hogy Isten gyermekei vagyunk, hitünk tárgya, ez hit kérdése, de nemcsak olyan értelemben, hogy azt elhisszük-e vagy sem, hanem úgy is, hogy ha elhisszük, akkor annak életünket meghatározó következményei vannak. Alapigénkből három ilyen következményt szeretnék ki-

emelni, amelyekre részletesebben szeretnék kitérni. Az első az, hogy a világ nem ismeri el a hívőket Isten gyermekeinek. Ez nagyon nagy hatással van ránk. Ha valóban annak valljuk magunkat, annak következménye ez lesz, hogy a világ nem fog minket Isten gyermekeinek elismerni. A második az, hogy azt a reménységet kapjuk Istentől, hogy mint gyermekek, olyanokká leszünk majd, mint Krisztus. A harmadik pedig, amiről majd bővebben szeretnék szólni, az az, hogy ez a reménység, hogy olyanokká leszünk, mint Krisztus, arra sarkall minket, hogy megtisztítsuk magunkat a bűntől, hogy odaszenteljük magunkat az élő Istennek! Nézzük meg, hogy mit is ért az apostol ezek a dolgok alatt.

1. Először is azt mondja János apostol az 1. vers második felében, hogy *„a világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt”*, a mennyei Atyát. Itt értelemszerűen nem egyfajta általános ismeretről beszél az apostol. Mert a világ is nagyon jól tudja rólunk, hogy kik vagyunk: tudják a nevünket, a foglalkozásunkat, a családi állapotunkat, gyakran azt, hogy mit szeretünk, mit nem szeretünk: azaz nagy általánosságban véve azt, hogy kik vagyunk. Nem erről beszél, hogy a világ nem ismert fel bennünket. Ezt igenis tudja jól rólunk a világ. Ez az ismeret, amiről itt szó van az Igében, az örökbefogadtatásunkkal, a gyermeki mivoltunkkal kapcsolatos. Azaz, az apostol azt mondja, hogy a világ, az Istenben nem hívő emberek nem ismerik fel azt, hogy a hívők Isten gyermekei. Ez alatt nem csak azokat az eseteket kell érteni, amikor egy hívő ember olyan súlyos bűnben él, hogy azt gondolják róla, hogy nagyobb gazember, mint egy hitetlen ember, aki viszont becsületes. Sajnos ilyen is előfordul, hogy a világ fiai becsületesebbek, őszintébbek, együtt érzőbbek, emberségesebbek némely hívőnél. De az apostol nemcsak ezekre az esetekre utal, hanem általában arra, hogy a világ kineveti és megveti a hívőket azért, hogy abban bíznak, hogy ők Isten gyermekei, és Isten az, aki gondoskodik róluk. Gyermek voltunk egyik következménye ez, hogy akárhogyan is igyekszünk a világ elé tárni azt, hogy mekkora kegyelemben és szeretetben van részünk, mégis hit nélkül nem fogják felismerni, hogy Isten az Ő gyermekeivé tesz bennünket.

Ez egy elég fájdalmas próbája a hitünknek, hogy ott vagyunk a családkban gyakran egyedül hívőként, vagy a nagyobb rokonságban, baráti körben, és hiába valljuk meg ezt a nagy szeretetet, amelyet adott nekünk az Atya, senki sem hiszi el rólunk, nem ismerik fel, nem tekintenek minket Isten gyermekeinek. De még nagyobb fájdalom az, amikor mi nem tesszük meg ezt egymással, amikor itt a gyülekezetben a hívők nem látják egymásban a testvért, azt, hogy a másik is ugyanúgy a mennyei Atya gyermeke, mint én. Önmagában véve ez is nagyon le tud sújtani bennünket, de az még inkább, ha mi magunk is küzdünk ennek felismerésével, ha magunkban nem fedezzük fel ennek a hatalmas ajándéknak különféle jeleit, hogy Isten

gyermekei vagyunk. Ha nem mutatkozik meg természetünkön, hogy kiké lettünk, hanem ellenkezőleg, bűneink, különféle kívánságaink és vágyaink még inkább megszorodnak, kísértenek és támadnak minket. És amikor így magunkba nézünk, magunkat vizsgáljuk, azt kérdezzük magunktól, hogy lehetek én Isten gyermeke ennyi bűnnel, ennyi kísértéssel és vágyal a szívemben. Nagy kiváltság tehát az, hogy Isten gyermekei lehetünk, de a szemmel látható valóságból, jelenlegi állapotunkból aligha lehet erre következtetni, hogy Isten számunkra Atya. A világ megnézi a hívő ember életét, és azt mondja, hogy te nem vagy különb. És ez azért van, mert az ördög mindent megtesz azért, hogy elhomályosítsa szívünkben Istennek ezt a hatalmas jótéteményét és ajándékát. Mindent megtesz azért, hogy ne higgyük el, hogy Isten gyermekeivé lettünk Jézus Krisztus által. Gyermekek vagyunk tehát, amiben Isten nagy szeretetét kellene látnunk, mégis, az ebből fakadó örömet próbálja elvenni tőlünk a Sátán azáltal, hogy a világ sem ismer el minket gyermekeknek, illetve azáltal, hogy saját bűneinket újból és újból elénk hozza, és azt hajtogatja nekünk, hogy ilyen bűnösen nem lehetünk az Övéi.

Ezek a kísértések akkor érik el céljukat, ha gyermek voltunk nem hitkérdés számunkra, hanem olyan elvárás, amelyet a maga tökéletességében már ebben a földi életben el akarunk érni, azaz ha így gondolkozunk – ha valamit megteszel, akkor Isten gyermeke leszel. Azaz Krisztus tökéletességét várjuk el elsősorban másoktól, mert másoktól jobban számon kérjük, és csak úgy titokban magunktól. Ezzel szemben figyelmeztet minket az Ige, hogy gyermek voltunk nem tapasztalható valóság, hanem hitünk és reménységünk tárgya. *„A világ azért nem ismer minket”* Isten gyermekeiként, *„mert nem ismerte meg Őt”*, azaz nem hisznek Őbenne – mondja az Ige. Ez is bizonyítja, hogy hit kérdése, hogy Isten gyermeke vagyok-e. A későbbi versek is figyelmeztetnek minket, hogy a Krisztushoz hasonlóvá létele csak később, az Ő megjelenésekor fog megtörténni. Ezért jelen életünkre nézve bár igaz, hogy Isten gyermekeivé lettünk a nekünk adott új természet által, hit által, de mivel az még erőtlen, és különféle kísértésekkel, bűnökkel van megterhelve, ezért a gyermeki tökéletesség, méltóság még reménység tárgya számunkra, azaz eljövendő, és nem jelenvaló dologként kell arra gondolnunk. Nem magunkat vizsgálgatva kell tehát vallanunk, hogy Isten gyermekei vagyunk-e már, hanem hinnünk kell Isten ajándékában, amelyet megígért, és odaadott nekünk! Mert ha mindig azt nézzük, hogy kiérdemeltem-e már, vagyok-e olyan büntelen, akkor az lesz az eredmény, hogy nem vagy Isten gyermeke. Viszont hogyha meglátjuk, hogy ez nem ettől függ, hanem attól, hogy Isten gyermekévé tett bennünket, és ezt kínálja nekünk hatalmas ajándékként, akkor igenis miénk lehet ez az ígéret. Bármennyire is támadjon tehát minket a világ vagy a saját

bűneink, mégis hit által legyünk bizonyosak abban, hogy mennyei Atyánk gyermekeivé fogadott minket! Ótőle függ gyermeki mivoltunk, nem tőlünk, és ez az, ami nekünk biztonságot és örömet ad.

2. Másodsor az következik gyermekké fogadtatásunkból, hogy azt a reménységet kapjuk Istentől, hogy olyanok leszünk majd, mint Krisztus. Ez azt jelenti, hogy Isten az Ő gyermekeit megváltoztatja, formálja, alakítja a szívüket, gondolataikat, cselekedeteiket. Nemcsak egyszerűen gyermekké tesz, aztán hagy úgy minket, ahogyan vagyunk, hanem változást akar a mi életünkben. Ez már ebben az életben is elkezdődik, de legtökéletesebben akkor fog megtörténni, amikor Jézus Krisztus visszajön. Ezt jelenti az, amikor János apostol azt mondja: *„még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Őhöz”*. A nyilvánvalóvá léétel kifejezés itt tehát azt jelenti, hogy jelenleg gyermekké fogadtatásunk gyümölcse még el van rejtve Krisztussal együtt, de majd Ővele meg fog jelenni. Pál apostol is ugyanerről beszél a Kolossé 3,3-4-ben, amikor ezt mondja: *„a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelenik, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben”*. A gyermekké léétel tehát nemcsak valaminek az odaadása és elfogadása, hogy Isten ezt odaadta nekünk, nemcsak valaminek a tudomásul vétele, hanem valaminek a várása is. Mert már most is igaz, hogy gyermek vagyok, de várom azt, amikor Krisztus visszajön, és tökéletesen az Ő gyermeke lehetek. Nem csak azt jelenti, hogy most Isten gyermeke lehetek, hanem hogy Krisztushoz hasonlóvá változtat engem Isten, ahogyan az apostol is mondja. A gyermeki mivoltból tehát egyfajta reménység következik, Krisztusnak, és annak a várása, hogy magához hasonlóvá fog engem tenni. Elhittük-e ezt már, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóvá fog minket tenni Isten? Hogy az a sok bűn, ami most tényleg meghatároz bennünket, amelyekkel küzdünk, amelyek fájdalmat okoznak, az el fog tűnni, és Krisztushoz hasonlóvá leszünk.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy mindenben olyanok leszünk, mint Ő! Sosem leszünk ugyanis Vele egyenlőek, hiszen Ő a szőlőtő, mi pedig csak a szőlővessző, Ő a Fő, mi pedig a tagok. De a büntelenség, a lelki ajándékok, a mennyei halhatatlan test tekintetében – hogy csak néhány dolgot soroljak fel az Újszövetség ígéretei közül – Őhöz leszünk majd hasonlóvá. Micsoda örökség ez, milyen öröm és milyen reménység az, amit Isten nekünk ad! De kérdésként is hadd tegyem fel: reménységünk ez nekünk, örömünk ez, hogy Krisztus mássá tesz, mint aki most vagyok, vagy nagyon kényelmes az nekünk, akik most vagyunk, és nemigen akarunk változni? Nem vesszük észre, hogy Krisztus gyermek mivolta az, ami elfogadható az Atyának, és nekünk olyanokká kell lennünk, mint Ő? Van-e ben-

nünk reménység, vágy arra, hogy Isten megváltoztasson minket, igazán gyermekévé tegyen, ténylegesen? Gyermekvoltunkból tehát másodszor ez a reménység következik. És Isten ezt kérdezi tőlünk: miénk-e már ez a reménység? És tudunk-e a jövőbe nézni? Mert a reménység előre néz. Vagy mindig Istennek azon áldásai kellene, amelyet most, ennek az életnek a dolgait, problémáit oldja meg? Gyakran ilyen gyakorlatiasak vagyunk, Isten akkor kell, amikor meg kell oldani valamit. Vagy pedig a legnagyobb ajándékokról elhisszük-e, hogy azok reménység tárgyát képezik, és várunk kell rájuk? De azok olyan nagyok, hogy érdemes várni rájuk.

3. De térjünk rá örökbefogadtatásunk harmadik következményére is, amelyről az Ige beszél, és erről egy kicsit bővebben hadd szóljak. Ez pedig az, hogy akiben él az előbb említett reménység Krisztus és a Hozzá hasonlónak léte felől, az „*megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta*”. Arra a vitára nem szeretnék a mai ige hirdetésben bővebben kitérni, hogy képesek vagyunk-e magunkat megtisztítani, mert a Szentírás más helyei világosan kijelentik azt, hogy egyedül Isten Szentlelke az, aki elvégzi bennünk ezt a munkát. Amikor az Ige felszólít bennünket arra, hogy tisztítsa meg magát az ember, akkor elsősorban a vágyat akarja felébreszteni a szívünkben, másodsorban pedig könyörgésre buzdítani, hogy imádkozzunk sokat azért, hogy Isten Szentlelke munkálkodjék bennünk, tisztítsa bennünket. Ma inkább gyakorlatiasabb oldalról szeretném megközelíteni ezt a kérdést, hogy a nekünk adott reménység mint sarkall bennünket bűneink elhagyására, életünk Istennek való odaszentelésére. Mert a megtisztulás ezt jelenti: elhagyom a bűnt, és odaszentelem magamat Istennek.

Először is két téves nézetet szeretnék tisztázni. Előfordul ugyanis, hogy valaki gyermekévé fogadtatásából téves következtetést von le. Az egyik ilyen eset az, amikor valaki azért, mert azt vallja magáról, hogy én már Isten gyermeke vagyok, ezért felfuvalkodik, beképzelt lesz, és azt kezdi el hinni magáról, hogy ő különb másoknál, különb akár a hitetlen embernél, különb a súlyosabb bűnben szenvedőknél, különb az ő felebarátjánál. Valóban megvan a gyermeki lét méltósága és dicsősége, de mivel ez, ahogyan az apostol is mondja, Isten nagy szeretetének ajándéka, és nem a mi érdemünk, ezért semmi jogunk azzal úgy dicsekedni, mintha azt nem kaptuk volna. Ezt azért kell kiemelnünk, mert ha valaki azt hiszi magáról, hogy ő már valaki, mert Isten gyermeke lett, akkor nem fog törekedni arra, hogy bűneivel szembeszálljon, régi énjével harcoljon, azaz nem törekszik arra, hogy megtisztítsa magát, mivel már tisztának gondolja magát. Jussanak eszünkbe a farizeusok. A farizeusok azt hitték, hogy mivel ők már Ábrahám gyermekei, és néhány dolgot megtesznek, maguk által kitalált szabályt betartanak, ezért különbek a vámszedőknél, különbek azoknál, akik nem mutatnak be áldozatot, és még sorolhatnánk. Felfuvalkodtak, és ezért nem

ISTEN GYERMEKE VAGYOK – MI KÖVETKEZIK EBBŐL?

keresték Jézus Krisztusnál sem a gyógyulást, sem a megtisztítást. Isten szeretete sosem ok arra, hogy felfuvalkodjunk. Sőt, Isten szeretetének inkább alázatra kellene tanítania bennünket. Spurgeon, a híres prédikátor szemléletesen mondta egyszer, hogy Isten szeretete olyan, mint azok a halak, amelyeket Jézus Krisztus parancsára fogott ki Péter, és tett a hajóba, minél inkább megtelik vele a hajó, annál mélyebbre süllyed az ember. Minél több szeretetet kapunk az Atyától, annál inkább meg kellene magunkat aláznunk Őelőtte. Isten szeretetének nem felfuvalkodottságra, hanem alázatra és a megtisztulásra kellene ösztönöznie minket.

A második téves nézet az, amikor valaki úgy gondolkozik, hogy mivel már Isten gyermeke vagyok, ezért úgy élhetek, ahogyan akarok, tehetek akármit, elkövethetek bármit, Isten úgymégbocsát nekem. Nem biztos, hogy a végletekig visszük ezt a gondolatot, azaz bármiféle bűnt, de sokszor beletuszkoljuk ebbe saját bűneinket: ó, hát ez még belefér, Isten úgymégbocsát, tudja, milyen vagyok. Az, aki így gondolkodik, nem ismeri azt az igazi reménységet, amiről itt az apostol beszél. Mert mit gondol az ilyen ember az életről, milyen élet az, amelyben én mondom meg, hogy mit tehetek, és nem az Isten akarata érvényesül abban, legalábbis nem az erre való törekvés jellemzi azt? Csak Istennél van az igazi élet, és hogy az Ő akarata szerint tudjunk élni, ahhoz nekünk meg kell tisztulnunk! Isten meg akar tisztítani bennünket, ez az Ő akarata. A bűnös szív az, amely a bűn öröme után akar szaladni. De az újjáteremtett szív az Úrnak akar engedelmeskedni.

Ezekkel a téves nézetekkel szemben fogalmazza meg János apostol azt, hogy akinek meg van Istentől a szóban forgó reménysége, az hálából akarja odaszentelni magát, és akar megtisztulni a bűnből. Azért, mert meglátta Istennek neki adott hatalmas szeretetét abban, hogy az Ő gyermekévé tette. Azért akar megtisztulni, mert elhitte, megértette, hogy mekkora szeretet van mennyei Atyánk mindennapi tettei mögött. Azért akar megtisztulni, mert Őhöz méltó módon akar élni, hogy életével ne hozzon szégyent Őrá és az Ő nevére. Azért akar megtisztulni, hogy egyre inkább Jézus Krisztushoz váljon hasonlóvá, hogy mások is megláthassák és megtalálják Őt! Az Istentől kapott igazi reménység hálát ébreszt a hívő ember szívében, és ez a hála nem a sok köszönetmondásban mutatkozik meg, hanem abban, hogy az ember olyan tiszta akar lenni, mint Krisztus. Hálát is, köszönetet is kell mondani, most nem ez ellen beszélek, de ez nem minden. A Szentírás azt mondja, hogy ha valaki ilyen reménységgel él, az megtisztítja önmagát, ahogy Ő is, Jézus Krisztus is tiszta.

Hogyan történik meg ez a megtisztulás? Sokféle módon. Most csak néhány gondolatot hadd osszak meg ezzel kapcsolatban. Egyrészt úgy, hogy az ember több mindent igyekszik elhagyni az életéből. A test kívánságai sú-

lyos bűnökre sarkallnak minket, beszédünket megfertőztetik, önzővé, kapzsvá, egymás előtt titkolózókká, hazugokká tesznek minket, és még lehetne sorolni. Sok súlyos bűnünk van, még ha ezt mások előtt nem is látjuk be. A megtisztulás egyik része, hogy az ilyen bűneink ellen elkezdünk valóban harcolni, és kérjük az Atyától, hogy Uram, tisztíts meg ettől engem. Másrészt azonban nemcsak a bűnöket kell elhagynunk, hanem az Ige arra is figyelmeztet bennünket, hogy a gonosz társaságokat is kerülnünk kell. Nem olyan értelemben, hogy különbnek tartjuk magunkat, vagy hogy ne akarnánk szeretni és az Úrhoz hívni őket, de mégis a megtért ember szívében Isten azt a vágyat gerjeszti, hogy a hívő testvéreivel érezze jól magát, a lelki emberek társaságát keresse. Azt a társaságot pedig, amely bűnre csábítja, elhagyja az ember, ahogyan József is elszaladt Potifárnétól, ne hogy bűnbe essék, így kellene menekülnünk a minket bűnre csábító társaságtól.

S mit jelent pozitív értelemben a megtisztulás? Mert eddig arról volt szó, hogy miről kell lemondani. Pozitívan azt jelenti, hogy az ember elkezdi például Krisztusra nézni! Olvassa az Ő életét az evangéliumokban, és összehasonlítsa az ember a magáéval. Azt veszi észre, hogy milyen messze állok én ettől a szeretettől, irgalomtól, tettekkészségtől, hittől, bizalomtól, és még sorolhatnánk. Messze vagyok ettől a tökéletes engedelmességtől, és az ember ezért elkezd könyörögni, hogy Isten őt is formálja Őhöz hasonlóvá. Krisztusra néz, és szeretne olyan lenni, mint Ő. Ehhez érzékeny, Isten Igéjével kapcsolatban álló lelkiismeretet kér. Azért hangsúlyozom ezt így ki, mert nagyon sok esetben keményszívűek vagyunk. És azért kell az Isten Igéjével kapcsolatban álló lelkiismeret, hogy elkerüljük ezt, ne hogy kemények legyünk felebarátainkkal szemben. Nézzük meg Jézus Krisztus életében azt az irgalmat, amelyet akár csak a betegek felé tanúsított. Lehet, hogy nem hittek Őbenne, csak azért jöttek Hozzá, mert nekik testi egészség kellett. Mégis könyörült nagyon sokakon. Továbbá egyre inkább azt is jelenti a megtisztulás, hogy az ember megpróbál Istenre, és nem az emberekre figyelni. Ez alatt azt értem, hogy nagyon nagy kísértésünk, hogy mindig azt nézzük, hogy a másik mit fog majd ahhoz szólni, amit mondok, vagy amit teszek, tetszik-e majd neki, vagy majd a hátam mögött összesugdolóznak, és rossz híreket keltik, és nagyon sokszor ez határoz meg bennünket. Embereknek akarunk tetszeni, semmint Istennek. A megtisztítatásunk része az, hogy Isten akarata válik számunkra az elsővé, hogy Neki akarunk tetszeni.

A megtisztulásunkhoz az is hozzátartozik, hogy elkezdünk nemcsak a magunk, hanem mások életével is törődni, azt keresni, hogy miben tudunk segíteni, támogatni másokat, különösen is hitbeli testvéreinket. Az is része megtisztulásunknak, hogy Isten gyermekeként igyekszünk a szívet kereső

ISTEN GYERMEKE VAGYOK – MI KÖVETKEZIK EBBŐL?

szolgálatokat és alkalmakat hallgatni, és nem elégszünk meg e világ bölcsességnek látszó szólamaival, a világban divatos nézetekkel, hanem nekünk az élő Ige kell, azt keressük, azt kutatjuk, az tanuljuk, mert csak azal elégszik meg a szívünk. Még hosszan lehetne sorolni, mi mindent jelent a megtisztíttatás, de én úgy gondolom, hogy azért látjuk a lényegét. Az ember nem pusztán passzívan él, ajándékokat elfogadó életet: Uram, add ezt, ezt és ezt nekem, és közben én nem teszek semmit, hanem aktívan keresi azt, ami isteni, ami mennyei Atyánk akarata és tetszése szerint való, küzd saját bűneivel, és szüntelen imádkozik azért, hogy Isten Szentlelke tisztítsa meg őt a halott cselekedetektől Jézus Krisztus vére által.

Testvérek, ott van-e az életünkben a megtisztulásra való tudatos törekvés? Ott van-e mindez, amit az előbb elmondtam? Vagy magunkat nagyon is tisztáknak gondoljuk? Azt gondoljuk, hogy Jézus Krisztus már úgy megtisztított bennünket, hogy most már nincs is semmi változnivalóm, nem kell ezzel különösebben foglalkoznom, változzon a másik, mert annak aztán sok bűne van. Vagy pedig meglátom azt, hogy Jézus Krisztus mellett én igenis kárhozatra méltó bűnös vagyok, de Isten gyermekévé tett, és hála-ból ezért a nagy szeretetért igyekszem Őneki tetszeni, Őhöz hasonlóvá lenni, még hogyha ez önerőből nem is megy, de könyörgök ezért, és újból és újból eszerint akarok élni.

Isten gyermekének lenni tehát nem pusztán egy elméleti tényt jelent az Ige szerint, hanem olyan valóságot, amelynek következményei vannak ránk nézve. Mennyei Atyánk adja meg nekünk azt a lelki látást, amely észreveszi az Ő végtelen nagy szeretetét abban, hogy gyermekévé fogadott minket, azt a naponként való örömet, hogy ez valódi boldogságunk legyen minden nap, akármilyen, akár a legsúlyosabb dolgok történjenek is velünk, de akkor is Isten gyermekévé lehetünk. És Ő adja meg nekünk azt a reményt, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóvá lehetünk és majd leszünk, és azt a vágyat is, hogy meg akarjunk tisztulni, hogy olyan szentek legyünk, mint Jézus Krisztus. Feleljünk erre a nagy szeretetre, amelyet Isten nekünk ad azáltal, hogy gyermekévé fogad minket. Feleljünk hit által, és a hitből fakadó cselekedetek által! Őt dicsérjük, Őt magasztaljuk az életünkkel!

Imádkozzunk!

Köszönjük, megváltó Úr Jézus Krisztus, azt a kimondhatatlan jótéteményedet velünk, hogy mi, akik fellázdadtunk Ellened, elidegenedtünk Tőled, létezésedben sem hittünk, értünk életedet adtad azért, hogy új életben járva mennyei Atyánk gyermekei lehessünk.

Bocsásd meg nekünk, hogy gyakran oly könnyedén ejtjük ki azt a szót, hogy Mi Atyánk az imádság alatt, és oly ritkán van az, amikor örömmel és hálaival átérezzük és elhisszük ennek valóságát és igazi értékét. Köszön-

jük Neked, hogy Te, mint gyermekekről, mint a Te testvéreidről gondoskods, és köszönjük, hogy Igédben újból és újból emlékeztetsz bennünket arra, hogy Atyánkká lett az Isten.

Add, Urunk, hogy mind a gyászban, mind az egyedüllétben, mind a különféle terhek hordozásában hadd maradjon meg számunkra ez az öröm, hadd adjon erőt nekünk, és alkalmat a hálaadásra, a köszönetmondásra, a Neked való élésre. Kérünk, hogy valóban legyen meg bennünk az a reménység, hogy mindez Tőled függ. Nem attól, hogy mi hogyan élünk, mit teszünk, hanem attól, hogy Te megígérted, hogy amikor Jézus Krisztus megjelenik, Őhöz hasonlóvá teszel minket. Lehet, hogy ennek kiváltságos voltát és méltóságát nem látjuk most, hiszen „*tükör által homályosan látunk*”, de hisszük, hogy ennél nagyobb megtiszteltetés nem fog érni bennünket soha. Isten fiai, Isten gyermekei leszünk majd az új teremtésben. És köszönjük, hogy már most azok lehetünk hit által. Kérünk, adj hitet meglátni ezt, és könyörgünk, hogy hadd feleljünk hálával erre a nagy szeretetre, erre a reménységre, és ez sarkalljon bennünket a bűneinkkel való harcra, arra, hogy ne elégedjünk meg azzal, akik vagyunk, hanem igyekezzünk előre nézni, Rád tekinteni, Hozzád hasonlóvá kívánni lenni.

És kérünk, hogy ezekben a harcainkban támogass bennünket. Köszönjük a testvéri közösséget itt a gyülekezetünkben is, hogy egymás támaszai lehetünk, és egymásra is így tekinthetünk, mint testvérekre, mint Isten gyermekeire. Kérünk, hogy így áldd meg közösségünket, csoportjainkat, alkalmainkat, Te legyél azoknak a középpontjában, áldd meg az igei szolgálatokat, és az ezekből származó áldásokat, gyakorlati tetteinket.

Áldj meg, Urunk, családjainkban, munkahelyünkön, add, hogy ott is – látva az emberek a mi jó cselekedeteinket – dicsőítsenek Téged, mennyei Atyánkat.

Könyörgünk fiataljainkért, akár az iskolában folyó tanulmányaikért az új félévben, akár a világban való boldogulásukban, Te vezesd és óvd őket a kísértések közepette. Családjainkért, idősökért, nemrég született gyermekekért, édesanyákért. Köszönjük, hogy mindannyiunknak Atyja vagy, és gondoskodsz rólunk, mint családotról.

És kérünk, hogy legyen bennünk a reménység, hogy velünk vagy „*minden napon a világ végezetéig*”, még hogyha a testi szem vagy a gyarló emberi ész ezt nem is látja meg, segíts, hogy hit által látássá legyen ez számunkra. Köszönjük, hogy majd magad mellé veszel bennünket vagy halálunk pillanatában, vagy akkor, amikor visszajössz az ég felhőin át.

Áldott legyen addig is a Te háromszor szent neved irgalmadért és kegyelmedért!

Ámen.

199. ének

1. Adjunk hálákat az Atya Istennek,
Mennynek és földnek szent teremőjének,
És embereknek gondviselőjének, Éltetőjének.

2. Mert ő mihozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét, Nyújtja kegyelmét.

3. És ő megáldja benne reménylőket,
Erősít minden erőtelenséget,
Világosítja homályos szívünket, Setét elménket.

4. Atya Istennek mindezekért légyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Fiával s Szentlelkével egyetemben, Örökké! Ámen.